

на лезі пристрасти немов на березі омани
гарячка тіл одурених — липка примарність щастя
і хата мов пошита з крилець втоплених бабок
кудись пливе крізь літо комашина течія
чи вирій ? чи вигнання ? покажіть — куди і нам !
десь за покосом причувається півголосом цикада
і мовкне тишу догризаючи до ультразвуку
то вже хіба поліття (яблука всі — перестиглі)
а тут нікому з нас купити зерно щастя —
не продають мовляв запізно й ціни зависокі.

Збірка « [Комашиний вимір](#) ».